

SILENTIUM

MIROSLAV

VODR
R
S
A

.....

Jakmile rty usnou, probudí se duše
a začíná svou práci.
Chce-li se opravdu oddat člověku, tedy
mlč.
Duše se váží v mlčení.

F. Mesterlinck

Mluvíme jen v hodinách, kdy nežijeme, kdy
nechoem zřít bratry a kdy cítíme se vel-
mi odcizeni skutečnému světu. A když pro-
mluvíme, prozradíme něco, že někde se zaví-
rají božské brány.

Jak učinit slovo, svět, sebe, chrám, aby když se
otevře, se kdesi neuzavřely božské brány v nás ?

Jak se otevřít, aby se nám nestalo otevření
neprůchozím zastoupením vevstupu ?
Vždyť kam člověk dnes vstoupí, všude nalézá ty
druhé dveře zamčené. A jsou-li přesto slova stejně
jako chrámy otevřené, vstoupíš-li do nich hned
poznáš, že druhé dveře jsou zavřeny.

Proč ?

Protože musíme mlčet, abychom rozuměli a chápali.
Musíme se promlčet k druhým dveřím.

Vyznat se se semknutými rty, nikoliv s věroučnými
slovy na rtech. Takové mlčení je zbožnost sama,
takové mlčení toť modlitba sama. Promlčet se k
druhým dveřím toť pramen otevření sebe i BŮHA.

Mlčení je stav sebeočekávání na prahu otvírají-
cích se druhých dveří. Pravý chrám není v chrámu,
za jeho vstupními dveřmi, ale pravý chrám je vždy
až před druhými dveřmi, mezi vyslovením a smlčením,
na prahu očekávání Nevyslovitelného. Mlčení je za
sloven, ale teprve tím, že je za pouhým sloven, je
v situaci státi před Nevyslovitelným. Věk slova
již skončil. Věk mlčení započal a věk Nevyslovi-
itelného bude. Dnešní věk začíná být přesahován
mlčením. Vení ještě v existenci, ale začíná být

v jejím smyslu. Smyslu, který nám říká, že mýtus i logos jsou prvními dveřmi, které nevedou k samotné skutečnosti - eidos -, ale které vedou pouze do předsíně mlčení, před prah druhých dveří k Nevyslovitelnému. Prvé dveře toť řeč i slova mýtu, druhé dveře, toť stav a i l e n t i u m -mlčení, jež lze dosáhnouti:

přes všechna slova
přes všechna písmena
přes všechny pravdy
přes všechno dané
přes všechno nehybné
prohlédnout
až na dno
kde věčnosti
vine se
nejčistší
bystřina. /D.Vozáry/

V mlčení jsme „prohlédli přes všechno“. Mlčení není opakem říkání, silentium není opakem mýtu. V mlčení jsme prohlédli smysl slov tak, že jich „není“ třeba. Druhé dveře se nikdy nemůžou stát předmětem mýtu, neboť předpokládají jeho překročení. V mýtu, v slovech je člověk daleko od skutečnosti, ale blízko její předsíně. Vchod do prvních dveří je vždy zvenčí, ve světle světa. Teprve za nimi jsme blíže skutečnosti. Ale to co nás sem propustilo uvnitř přestává platit. Slova nemají váhu. Jsou prolédnuta právě pro poznanou blízkost skutečnosti. Pravdy, písmena svatá, danosti přestávají platit, protože vše co dosud bylo plně svaté v mýtu, ve slově, v mlčení prolédnuto právě jako příliš málo svaté. Mlčení odavětšuje, protože v mlčení člověk rozeznává mýtičnost brány první a nevyslovitelnost brány druhé. První brána je klenbou mého já, je klenbou mýtu i slova. Předsín za touto první bránou je poznáním sebe, před níž se otvírají druhé dveře - Nevyslovitelného. V údivu se člověk stává filosofem, v mlčení zbožným.

Co je však prohlédnutí ?

Prohlédnutí není jenom aktem poznání, ale aktem bytostného sebevzrachu přes.. logos, mýtos, přes mě já musíme projít celostně. Prohlédnutí je celostním aktem. Prohlédnutí se však neděje v rovině přehlédnutí. Prohlédnutí není dosaženo patřetím tváří v tvář v předmětu, ale prohlédnutím sebe. Prohlédnutí neděje se vrchem, ale spodem.

Stromy v lese nevědí o sobě navzájem přes dotyky větru, přes zvuky šumících listů či přes vyvrácené kmeny jenž se opírají o ty dosud pevně stojící, ale především skrze skryté kořeny. Prohlédáme sebe i svět skrze kořeny sebe. Prohlédnout totiž nevidět bytost jaká je ve svých vlastnostech, charakteru, síle, osobitosti.. ale prohlédnout značí, dostat se ke kořenům jejího sebe, přes své sebe.

I pravá láska vyplývá vždy z prohlédnutí, nikoliv z pouhého zlidnutí se. V ní milujeme onu zakořeněnost, nikoliv vyrostlost. V lásce se proplétají skryté kořeny bytostí. A zde je odpověď těm milujícím, kteří jsou odmítáni druhou bytostí či druhými. To co je odmítáno nejsou kořeny a to co oni milují není to co je odmítáno. Zde je odpověď i těm, které navždy opouští ta bytost, kterou oni milují. Bytost jako bytost, strom jako strom, člověk jako člověk nemůže se odkořenit, může se jen odklonit tím čím je daleko od svých kořenů. Koruna stromu je jak třtina větrez se klátící a každou chvílí někam jinam příklání svou hlavu, ale toto příklánění není odkořenění. Často říká jedna bytost druhé, „už tě nemiluji“, ale když usnou rty, teprve pak poznává, že kořeny neznají ne. Kořeny znají jen ano, člověk však i jakési zvláštní ne. „Pohled, jak vzdálené věci jsou myslí úplně blízké, vždyť přece od jsoucího se jsoucí odtrhnout nedá “

Parmenides

Příteli nepoznávej jaké je moje já, jaká jsou má slova - poznej mě v sobě, poznej mě v mlčení. Mlč se mnou. Postojmebyť aspoň na chvíli v předsíni před Božskou bránou.

Být zakořeněn v sobě, je předpokladem dotýkat se spleťtých kořenů sebe všech.

„Bůh je mrtvý, protože se nedá uzavřít do našich kategorií a jen v m l č e n í jej můžeme prožívat.“
Cusanus

Bůh slova a mýtu je mrtev. Po Golemovi, Škehar-tovi, Pascalovi, Hegelovi to byl teprve jasně Niet-zsche, který slovy Zarathustry říká na adresu svě-tce Žijícího v lese, který velebí boha děláním písní, zpíváním a mumláním - „ještě nezaslechl v svém lese, že bůh je mrtev“. Prohládl mýtus prv-ních dveří a připravil onen jedinečný okamžik smílení rtů, aby se probudila duše pro „hledající slast, jež naplná plachty po neobjeveném“. kdy jášá, „zmizel břeh, teď ze mne spadl poslední řetěz, nespírno kol mne běží, široko v dál mi svítí pros-tor a čas, nuže dobrá! Nuže vzduchu! Staré mé srdce!.. Neb já tě miluji, ó věčnosti!“
Neboť tam kde bylo a dosud je residuum theologické, mýtické jež se velebí jako to první a poslední, tam se navždy uzavírají Božské brány! Chci-li „sestoupiti v hloub“, musím jako ty slunce, když „sestupuješ navečer, kdy kráčíš za moře i do pod-světí přinášejíš světlo, ty hvězdo přebohatá! Musím jako ty zaniknouti.“ Musíme zaniknout v mlčení , jež je „přechodem a zánikem“ slova i člověka k sobě samému i Nevzaložitelnému.
Toto mlčení má však přesto dva výklady, tvůrčí a nihilistický. První je výsledkem prohlédnutí, je výkladem před druhými dveřmi. V druhém je mlčení jako nic a jako takové je to to jediné co o sku-tečnosti můžeme říci.

Mýty stojí na víře či na pochopení. Avšak stačí větší duchovní pohyb a mýtus již tolikrát v dějinách se stává předmětem neodvratné kritiky. Mlčení nestojí ani na porozumění, ani na víře, protože mlčení vyrostlo z duchovního bezprostředního zření skutečnosti. Logos, mýtos - tyto první dveře sprostředkovávají to co je nepřítomno, co nemůže být ověřeno, pro co nejsou dostačující důvody, co je podpíráno tradicí a autoritou. Ve víře je „vše možno“. V duchovním zření právě pro to co je bezprostředně zřeno „vše není možné“. Teologie, bohosloví je v tomto nahrazena zřením v mlčení. Víra tím, že není bezprostřední co do vidění skutečnosti, vidí „vše možno“. Duchovní vidění, tím že je bezprostředním zřením skutečnosti, je kritické, reflektující a tudíž vidí, že „není vše možné“. Tak např. vidí, že Nevyslovitelné se nemůže vyslovit jako logos. Prvé není u věci, proto o ní hovoří, druhé je blízko věci, proto mlčí. Mlčení není proti slovu, je už za ním, stejně tak vidění není proti víře, pouze ji dokázalo prohlédnout a překonat. Ve vidění jsme prohlédli, že první dveře nevedou ještě k samotné skutečnosti. Ve vidění jsme prohlédli mýtus, že není už tím co měl představovat, ...prohlédli jsme a proto prozatím můžeme něco málo říci v mlčení

„proto být obrácen zrakem k místu
kde včera zapadlo
jest býti k Slunci zády obrácen
a nevěřiti v jeho nový východ“.
/P. Kučera/

H. Voдрálka

BLONNLIVÁ

Je noc a zas obcházíš okna.
Jsi všude..vím to
ale i dnes Tě dovnitř nepustím.
Víš proč ?
Protože chceš být věrný..

Je ráno.
To ráno kdy ulice zdobí ticho
domy studený ospalý lesk
a jen já vím, že jsi opět zde.
Jen čekám až přejde první ohodec
pak druhý, třetí..
a pak se snad zvednu i já
a Ty taky odejdeš.

Je odpoledne.
A Ty znovu přicházíš.
Přicházíš jen za mnou?
A za kým ještě..?. Vím, že nepovíš..
Však ani teď Tě nepustím.

Je večer. Ulice, domy i lidé jsou obtěžkány dnem.
Všichni mlčí, protože vědí..
Mlčíš i Ty milenko..ale Ty..
Ty nevíš..
Ty nevíš co je obtěžkanost dnem
Ty nevíš co je láska
Ty nevíš co je to jít dnem, pro den samotný a ne-
přicházet za někým pro něco..
Ty stále přicházíš a bereš, ale nic nevlastníš
Zatímco všichni vlastní to co je živoucí pro sebe
samo.
Vždyť nebýt nás, nebýt mě, nepřišla bys !
Ne, nevyčítám Ti nic
jen chci zdůraznit to proč Tě nikdo nepřivítá.

Je noc.

A neustále oftím tvoji jasnouost zde předlívát.

Jiná milenka by už dávno odešla

jen Ty jsi věrná.

Jsi však věrná jen sobě.

Ale já musím být také věrný.

Tak že se nakonec snad dohodneme.

Já jsem věrný, protože miluji život, lásku a to

co je v bytí pro samo sebe

Ty miluješ vše ostatní.

Takže až nebudu moci milovat

a bytostně dlít u sebe sama

pak věrná milenko - Sarti ! Přijď !

Pak vezmi co není samo sebou.

POEZIE

Jame letícími hvězdami
světa Poezie.

Ale jen básníci jsou jati k úkolu
vyzářit se do prostoru ještě teď.

Básník je hvězdou propadlou v sebe
je zavěšen do básně prázna.
Kam v kročí, tam mlhoviny
nevýslovitelné Poezie.

Básník netouží a nehledá BONA
neboť BŮH ho zavřel do své
zahrady bez výsledu.

Poezie je tvářící prostor
Božský rámec
který lze překročit jedině slovem.

A básník není živěn věcmi
ale dálkami prostoru
a touhou proslovení
básník tvoří galaxie
z pouhého stavu Poezie.

Stav neuchopitelný ale magicky přitahující.
Stav držení ale nevlastnění.
Stav tušení ale nenabytý.
Vše žité v proniku prožité.

Nevyslovitelné neobejmeš pažemi slov
a přesto není obětí bez sevření.

Poezie !

Vím, že jen slovo v sevření
je hodno Tebe
protože samo sebe
obětuje Tobě !

Nuž přijmi je..ve svou náruč.

Přiznání

Když kráčíš pod hvězdami
a myslíš na klenbu v které jsi jakoby
zakryt a schován
toužíš ji svými myšlenkami odkrýt a otevřít.

Ale proč otevřít tajemství
které nás chrání ?

Proč se nepokusit poznat smysl
bez zevního odkrytí?
A co nás láká více :
tajemství samo či jen tajemné projekce noční
klenby ?

Jak poznat nepoznané ?
A jak poznat tajemné ?

Tajemné nelze poznat
tajemné musíme k sobě propustit.

Skrze síta duchovních očí
musí do nás tajemství samo z hvězd propadnouti
jako když se rýžuje zlatý písek v řece,
tak z toku hvězd propadne jen tajemné
a Božské se zatřpytí ne sítěch duší.

Tajemství není cesta poznání
na které objevuješ nové a nové věci.

Tajemství je kruh Plnosti a Věčný Střed.

Tajemství se nedá rozluštit.
Vstupem do jeho kruhu
vše krouží kolem něho
jak planety kol svého Slunce.

Vstupem do něho vše soustřední.

Naše tajemství není vyjít na cestu za poznáním

naše tajemství je pochopit svoje postavení
soustředném pohybu zde a nyní
v Placosti kruhu a středu.

Samotné poznání je možné za cenu rozbití toho
co zakrývá.

Avšak tajemství nelze poznat
protože tajemství je odkrytost jádra sama.

TICHO

splynulý duše v náruč Ticha,
splynulý ráže v zahradě Ticha,
splynul večer s městem v Tichu,
splynul smutek v toku Ticha.

Je ticho které zdobí políbení
je ticho které vyrývá bolest
je ticho které se nerozechvívá
ale které nechá druhé na sobě rozeznít.
Je ticho které v největším tichu nepohně, když
poslední hlína padne na narovnaný rov.

To ticho není nepřítomnost
to ticho není mlčamlivost
to ticho není osamělost
to ticho není nic

to ticho je tichočas
to ticho je tichoblas
to ticho je tichokraj
to ticho je tichotaj
to ticho je tichomíra
v němž slyšíš tmu a vidíš cosi podobné neviditel-
nému.

A náhle uslyšíš zvuk
a vzápětí na to
varovný zvuk zvonů.

Jsi vyděšen, vstáváš a běžíš ven.

Na ulici pusto
jen uprostřed dlažby
velký pták s rozbitou hlavou leží.

A náhle uslyšíš To Ticho !

Vzhledneš k nebi
a uslyšíš jak se všech výšek
line se zádušní mše
za pustu a mrtvo
které rozechvívá to tíšení Ticha
v němž zaniká smrtihlas.

Chcěl bych přímo bytostně poukázat na jeden princip, jenž není pouze zásadním etickým principem, ale je principem zásadně bytostným. A tento princip bych nazval principem spolupatřičnosti. Ano na počátku mého jednání, myšlení, bytí musí být vroucný, naprosto osvobozený postoj, že já spolupatřím do světa druhých a druhého, stejně jako oni patří do mého.

Dělat svět na my a oni, já a ty tam kde jde o smysl bytí je nepravdivým viděním skutečnosti. Neboť skutečnost je vždy možná jako celek, celek nedělitelný, neisolovatelný, který je před nás nedělitelně představen ve spolupatřičnosti.

Každý z nás kdož tu je, a nakonec i ten kdo tu není přítomen, mu spolupatří. Patří mu jedinečně, neopakovatelně, nikoliv však izolovaně, nýbrž spolupatřičně s druhými. V zásadě spolupatřičnosti je obsaženo, že „všichni prožíváme vinu za každého“, kdy problém druhých, se v okamžiku probuzení do spolupatřičnosti, stává nějak i problémem mojim. A v tomto okamžiku spolupatřičnosti poznávám svět jako nedělitelný, problematický, který je takto představen přede mnou. V něm vidím sebe a druhé spolupatřičně. A kdy jediné řešení o nápravu světa předpokládá nevydělit z něho druhé, protože neuskutečnili se i oni, neuskutečnili se tímto cílem i já. Musíme se probudit do problému spolupatřičnosti. Kde i když vidíme na druhých či sobě mnohé nedostatky, chyby a překážky, nesmíme se pro ně uzavřít živému společenství ve spolupatřičnosti. Všichni si spolupatříme, vidoucí i nevidoucí, věřící i nevěřící, vědoucí i nevědoucí. To je prvotní princip, bez něhož neuskutečníme cíle a nezdeformovaně i své vidění i vědění skutečnosti. Je nutno zbavit se všech vnějších zábran a otevřít se bytostné situaci, situaci spolupatřičnosti se vším živým i neživým, se vším dobrým a zlým, se vším mě příjemným i nepříjemným. Protože abych mohl rozumět světu, musím ho vidět naprosto jako jeden nedělitelný celek, z kterého nelze eliminovat druhé pro cokoli.

Možná, že mnohé napadá myšlenka, že nic nového či důležitého tato slova neznamenaají. Jaksi každý, ať vědomě či povědomí toto chápe za samozřejmost. Ale

zde jde právě obnovit, nechat vyvstat těmto samozřejmostem tak silně, aby nebyly pouhou samozřejmostí tj. něco co jde jaksi samo, ale aby byly tím, co se musí každým okamžikem hledat, nalézat, očisťovat tak, aby se to brzy nezaneslo jakousi samozřejmostí. Neboť jde především o to, zrušit tyto samozřejmosti a začít s tím, že nic není samozřejmé.

Hledal jsem dál jaká je základní situace mezi mnou a světem či mezi sebou a BOHEM. A tu jsem objevil právě jedinečnou situaci, kterou mohu určit jako že, "vše je před sebou" či jako "svět a BŮH jako problém". Zde však musím rychle předejít závádějící myšlenky. "Vše před sebou" či "svět a BŮH jako problém není novokartezianskou metodickou skepsí, jejíž hlavním principem je pochybnost. Já nepochybuji, pouze bytostně vidím svět i BOHA pro-blematicky. To neznamená tedy že, ho vidím jen jako jakýsi úkol, který má být vyřešen či který je spornou otázkou. Ne, svět jako problém je základní situací každé bytosti v níž "vše je před sebou" jako při setkání, navštívení, v onom náboženském, uchvatném napětí a očekávání. Tento postoj, který je takřka milostně problematický, naprosto vylučuje řešení izolacionistické tj. snaha o osamocenosť, vydělenosť a nezasahování či snahy anatematizovat svět "druhých sebe".

Poznat tuto pro-blematickou zkušenosť, tuto základní bytostnou situaci neznamená přijímat nějaký světonázorový systém či nějakou nauku o spasiteli, ale znamená bezprostředně v pro-blému vyvádět a státí u "sebe". Je to tvořivé napětí, jež oslovuje "sebe" každé bytosti do vroucí sebetvorby. Svět jako nám milý pro-blém nepřichází skrze něco a někoho, přichází přímo z hlubinné vřetvy "sebe" každé bytosti. V tomto hlubokém zážitku se před "sebou" něco rozprostře, rozvrhne jako volání nové cesty na jejíž rozvrh máme svobodně vystoupit. Miluji-li BOHA, svět, miluji ho jako pro-blém, který

se přede mnou, před každým „sebe“ tvářím způsobem rozvrh, jako milostný pohled mezi dvěma bytostmi. Tato milostná pro-blematičnost je všude tam, kde člověk vidí svět druhých „sebe“, je v lidském rozpravu, je i v pohledu na noční nebe a hvězdy, ohvějící se našim zrakům. Tento milostivý pro-blém, je však aktualizován stáváním se každého „sebe“ i BOHA. Tento rozvrh je přede mnou naprosto bezprostředně, neustále nově a přesto týž. Právě pro tyto vlastnosti světa pro-blematického jsou všichni bohové, géniové lidstva, všechna díla čímsi neproblematickým. Neb nejsou před nás představeni jako pro-blém, ale jen jako to, co k němu stejně přináleží jako svět. Jejich život a dílo k tomuto pro-blému odkazuje, ale není tímto pro-blémem. Takto zamilován do b e z p r o s t ř e d n o s t i tohoto problému, vidím pro-blematicky i sebe, i svět, i BOHA.

V milostné pro-blematičnosti světa jsme všichni zcela spolupatřičně a jen v ní vidíme v užasu „sebe“ před sebou.

Ovšem tato pro-blematická situace není jen mým osobním problémem, který by se nestýkal s problematičností světa a BOHA. To by byla čirá sebepávodnost. Právě nejen lidská sebepro-blematičnost, ale vše-pro-blematičnost, jako universální situace každého „sebe“, vypovídá o jiném pojetí BOHA. Tento BOH je BOHEM pro-blematickým, což neznamená nic jiného, než že i ON má pro-blém, je v situaci „před sebou“. Nebot není-li ON námi, musí být rovněž ve světě „před sebou“. A v tomto světě je každá bytost, každá částice v tomto vesmíru. Tento pro-blém, znovu upozorňuji, znamená spornost, nejistotu, nerozhodnou otázku, ale skladbu, která je toliko „před sebou.“ V této skladbě je obsaženo oslovování, spolupatřování, sblížování, ale tato skladba zároveň vylučuje možnost, že by „sebe“ ať už bohů či nějaké bytosti, mohlo být mimo sebe ve světě. Nebot svět je to, co je „před sebou“. Co nemá toto „před sebou“, to není ani sebou ani světem. Co je však sám onen pojem „před sebou“? Především to není žádné geometrické vyjádření místa, ale je to vyjádření, že k „sebe“ každé bytosti přináleží nedílně ještě jeho obzor. „Sebe“ se nevidí v sobě, ale vždy v nějakém obzoru. Právě proto je „sebe“.

STARÁ TŘEŠŇ

Polní cesta protínala pole
na jejímž rozcestí roztula stará osamělá třešň.

Stará kůra, svraštělá, pomačkaná tajemným časem
růstu. Větve rozkladité po nebi, znaveně zarostlé
v nedosažitelném.

Bylo pozdní léto.

Větve obtěžkány, skloněny nad tíhou dozrávajících
plodů, ukazovaly cestu mezi nebem a zemí.

Vždyť dosud plodné bytí rodí se mezi nebem a zemí
mezi nitrem a pokryvem.

Bylo bezvětří,
sevěné ticho,
sevěný prostor pro bouři, která sevření rozevírá
bodavými polibky slzavých kapek deště, která stínem
větrů svírá bezbranné a odevzdané.

Listy zašuměly pod prvním nápozem větru, který zadul
do přetěžkých větví, aby dul, ohýbal, lomcoval dříve
než první kapky dopadnou do náruče koruny.

Však tentokrát opřel se o starou sílu větev
až příliš.

I ozval se praskot a silná větev zlomena padala
k zemi.

A dešť pak dlouho, dlouho svými slzami smáčel
bolest stromu.

Až přišla noc, jež rostrhla svými hvězdami temné
mraky, aby jako němý svědek universa viděli bolest
dřív, než den svými slunečními paprsky polaská
naposled plody na zlámené větví.

I uplynul týden.

Po polní cestě šlo starší dítě,
prozkoumávající neznámá místa za hranicemi svého
domova.

Když došlo na rozcestí,
spatřilo tyčící se pahýl a na zemi zlomenou větev
obtěžkanou rudými plody.
Zlákán jimi, přišlo k zlomené větvi a utrhlo si
plodů pár.

Byly podivně sladké.

A když pohlédla večer matka u stolu do jeho očí
zděšeně vykřikla, neboť v jeho dětských očích byl
tajemný smutek, bolest i Touha slita v Jedno.

MILAN
S. V. A. B.

*****

ZIMNÍ PŘÍBĚH

Je zima
slepý sníh si pomalu sedá.
na uplakanou cestu.
Tmavá zář jeho tíhy
modře jiskří do nepřehledné noci.
Měla by přiložit
do kamen, protože
bude rodit.

Dřevěný dům letěl spící krajinou.
Za komínem seděl zoufalý klarinetista;
zkřehlými rty naposled fouknout
všelý tón.

Měla by přiložit
do kamen, protože
bude rodit.

Osamělá žena smutně hledí do noci.
To nejsou sny, obrácená skutečnost-
to je strach.

Lekla se: „Vždyť jsem sama,
úplně sama, takto nemohu žít-
bez lidí

bez lásky

bez...”

„Copak jsi sama?“ osočila ji vyčítavě Sarta,
„přeci jsem tu s tebou já.”

Žena naposled přiložila
do kamen
a porodila dceru.

A tu jako by se dřevěný dům změnil v chrám,
hnil podpírající střechu v mramorový sloup,
místo tónů varhan dětský pláč
a oltářem bylo matčino krvavé lůno.
Holčička se smála na smrt.

Sart chtěla malou pochovat,
ale neunesla tíhu nového života.
Nešťastná tou skutečností
holčičku pouze kolébala,
zapomněla,
že matka ležící podál,
měla již dávno, dávno zemřít.

MARTINA

SCHEEROVÁ

*****

Dívá se na květinu. Jsem krásná, silná a pravdi-
vá. Jsem krásná, silná a pravdivé zásluhou Slunce.

V slunci je větší krásu, síla a pravdivost. Zaklíd-
ním hlavu tak, že již nevidím květinu. Hledím do
Slunce. Slunce mě oslňuje. Vím, že mám oči nesne-
stelnou bolest. Opakuji to znovu a znovu. Oči
nejdou vyhlédnout takoví jas. Brání se. Pláče. Kvě-
tinu nemají oči. Nemají utrpení. Já oči mám.

Zaměřuji pozornost zpět na květinu. Jsem, neče-
kám. Bez Slunce umírají. Květinu ve mě vvolá-
vají soucit a lásku. Květinu ve mě vvolávají
sebelítost a sebelásku. Jakto se vzájemně miluje-
me a litujeme, že to velice ošidné.

Někdo mi však neustále zaklání hlavu vzhůru. Rve
mi vlasy a kope mě. Peru se a mím. Zdá se, že ho
bravě zvládám. Má oči mě však křesují. Dávají před-
nost Tomu druhému. Celé zalepené a napětí slepé
se samy obracejí vzhůru. Vemou žít bez svých očí.
Přidávají se k očím. Abv tolik netrpěliv, nasmazují
jim černé brýle.

Černé brýle jsou krásné jako leš. Přes černé
brýle je třeba hledět na slunce. Pro černé brý-
le je třeba zpívat písně. Černé brýle je třeba
uložit na dýstojné místo. Je třeba každému nasa-
dit černé brýle. /Černé brýle tím ještě víc
stárnou/. Je třeba nevěřit nikomu bez černých
brýlí. /Ten nechce vidět. Slunce/. Je třeba nasun-
out už černé brýle nikdy z očí. Černé brýle jsou
silnější než slunce.

Ten druhý se snaží Černé Dřvo zničit. Oči ten-
tokrát stojí na ně strnle. Ten druhý je skoro bez-
mocný. Jan se poklebuje. Ten druhý sází Černé
Dřvo. Nevěří mu.

Slunce nepůsobí. utrpení, neoslňuje. Ztratilo sílu.
Kde jsou květiny.

Chci teď alespoň na chvíli sundat z očí Černé
Dřvo. Hejle to. Oči začínají alepnout se stále
tím. Nemohu být bez svých očí. Volám na pomoc Ro-
ho druhého.

Já a Ten druhý rveme z svých očí černé brýle.
Cítím v sobě kořínky černých brýlí. Hledím na
květiny a

Jenže někdo mě rve ze vlasů. Někdo mi zakládá k
hlavu. Moje oči mě zrazují.

ENTER

NUMBER

.....

Kamatuj

Tak jak slunce na západě zašlo
na stejném místě znovu nevychází
vždy jinde s novým dnem
z opačné strany východu k nám přijde
tak i Slunce botí
které zašlo v éře nad lidstvem
prožít mu dá děs té noci
znovu, leč z jiné strany
rozleje se dobro jeho zář
proto být obrácen zrakem k místu
kde včera zapadlo
jest býti k Slunci zády obrácen
a nevěřit v jeho nový východ
to říkáš že spí či mrtvo jest
a východ při západu zdá se temný
ani v noci jeano neplane
najít v té tmě tu stranu co východ pravý
toť v pravdě těžké
a zář loučí ať nás neklame
vždyť pravé světlo-Slunce
záhy před nás z nás opět vstane

K/E

*****

CO JINÉ PRO MH² VÍRA/K.M. 1983/

%

motto: existuje pouze duchovní
svět, to co nazýváme smyslovým
světem, je zlem v duchovním
světě, a co nazýváme zlem,
je jen nezbytností některého
okamžiku našeho věčného vývoje

Ve svém příspěvku se chci zamyslet nad "vírou" v Boha a smyslem této víry. "Víra" pro mne znamená vedení o existenci Boží. "Boha nikdo neviděl, vidíme jen jeho působení, působení "božího" záměru na zemi, jak v minulosti tak i v přítomnosti. Plně souhlasím s přesvědčením pana M. Durena, že lidské dějiny jsou "dialektickým vývojem ducha". Svoje vedomí o "Bohu" jsem nezískala nějakou iracionální vírou, nýbrž zamýšlením se nad smyslem žití a života. Jenom myšlením muže alespoň trochu rozumet tvůrčímu duchu, který utváří naše dějiny. Každý člověk touží po lásce a po porozumění. Přesto si myslím, že to nelze dosáhnout bez "Boha". Dnes už můžu říct: Jest Bůh, "ON" utváří mojí cestu a mé "duchovno", otvírá mé zaslepené oči. Častým zjevem "iracionální víry", jak v Bohu, tak i v kultu nějaké osoby, v minulosti napr. Hitler, Stalin, kdy milióny lidí jsou ochotny i zemřít pro svůj ideál. Jestliže se dá víra definovat jako slepá věrnost osobě, nebo věci a měřit je ochotou položit za ní život, je to fanatická víra, zakoreněná v porobenosti osobní vůči iracionální autoritě. Proti této víře stojí "racionální" víra, přesvědčení, založené na produktivní duchovní a emocionální aktivitě. Tuto víru označuji "racionální" protože se k ní lze dopracovat myšlením. Proces tvůrčího myšlení v oblasti duchovní začíná něčím, co by se dalo nazvat vizí /racionální vizí/, která je sama výsledkem studia, často i výsledkem obsáhlého studia, myšlení a pozorování. Víra je nutná na každém kroku, od koncepce "racionální vize" až k teoretické formulaci, VÍRA JE VÍZÍ JAKO V RAČIONÁLNÍ PLATNÝ CÍL. Tato víra "to jest důvera ve vlastní sílu myšlení, pozorování a soudnosti, to vše je

působení vyšší vůle, kterou neznáme, ale můžeme jí poznávat... "Iracionální víra" to jest víra ve věci a osoby, znamená že se něco jako pravdivé přijímá jen proto, že to říká autorita nebo většina. RACIONÁLNÍ VÍRA TKVÍ V NEZÁVISLEM PRESVEDCENÍ, které je založeno jen na vlastním zvažování, tato víra je nezbytnou kvalitou přátelství nebo lásky, je také nepotřebná pro sobecké zájmy některých jednotlivců. Mít "víru v Boha" znamená, že člověk je si jist spolehlivostí a nezmenitelností základní "Boží vůle". ČLOVĚK SE MĚNÍ, BOH JE VĚČNÝ.

Základní motivace božích záměrů zůstává stejná
"NÁVRAT K BOHU"

P
E
T
R

M
U
K

Člověk je osvícen několikrát za život,
ve chvíli osvětlení postojí na vrcholu hor.
Pak však padá k temeni hor dolů-
-ruce, nohy, celé tělo v krvi, drápe se nahoru.

Mnoho je těch, kteří jsou osvědčení,
má je však těch, kteří tím pověšením
slovo učiní tělem.

RUSSIA

VOZÁRY

.....

DÍŠÍ

Bojím se že sástanu sám
až posmutnělá obloha
vysype perletové krápěje deště
na prachem zaváté prstony
našich snů.

Blankytná modř oblohy se promění
v barvu našich duší
když dešť snývá špinu
z železných pavučin protkaných
v dláždění.

To na nebi.
Co však na zemi?

betonová ohladná tvář
obložená ocelí
sleduje krok každodenních poutníků.
V tichém prázdnom hledišti vykřik
- shrnse už ze světa svého tajemství!

Opona padá!
Hra končí.

Loutkové divadlo na rohu hřbitovní
zdí.

Vykřiky hrůzy. To zpívá pták.
A hlas nitra udusit už není kdy.

Netopýr přeletěl a pach sarti
ovanul lno tak
jako bych vási už učitit
neměl.

/jaro 1980/

VĚDÍ ŠIAČÍ ...

Vědyt stačí

jen obyčejný sautek a pláč

bezmezná samota

a hluboký vryp

do rozechvělé duše

a

touha

přes všechna slova

přes všechna písmena

přes všechny pravdy

přes všechno dano

přes všechno svate

přes všechno nehybné

prohlédnout

až na dno

kde vědomostí

vina se

nejjistěji

bystřina.

řít

Hle

liduprázdnou ulicí

kračící schylený

tajemný poutník noci

skrápěný pláštěm hvězd.

Koruny stromů vlní se

neslyšnou písní

jež rodí se z přestálých béd.

Krok za krokem

krádejší

vstiskává tóny slov a slova tónů
v nepodajné dláždění života cest
a rytmus kroků

šepot noci

a pláč dnů

slévá se v žhavý trýsnivý dešť
jímž rodí se slovo

s věčného bezejmení

v dunící ocean světa.

A píseň ta

utkaná z předena snů

oddyká srdce k tichému

probuzení.

AŽ JEDNOU

Až jednou půjdeš

třeba městem

v té vteřině

kdy neo

znehýbní tichem

a každý krok

než zapadne v zapomenutí

ještě dvakrát

třikrát

vrátí se

slabnoucí osvěnou

a v světle

střídavě svítících lamp

zakopneš

o asfaltový klobouk

rozhlížejíci se trávy

pak možná

poprvé

spatříš v sobě

zhroucený prostor

a uchopíš

svůj

jinyzí předem připravený

od bodu k bodu

narysovaný život

a rozbiješ ho

na nekonečno chvil

a začne skládat se

ze slovek přítomnosti

své vlastní

opravdové

žítí!

JANA KUČEROVÁ

K DOZRÁNÍ

K pálnoci slovo zrodilo se
sátalo dráčky do ticha
a jak vůně světa napilo se
všechnu bolest jeho polyká.

Zohýlený pod lampou básník sedí
malíčkovy dlátem tesá do kamene
písmem jež i slepoch vidí
ty věty které kdysi němá

dnes napojeny z nejpodnějších studní
vystoupily ze svých zkamenělých břehů
by po dlouhém klíčení v měsíčních nocích
ovlažily zem k dozrání nových dnů.

ODVAHA LETU

Ach nevíš jít pokolíkere já
s kalichu nože pil
a sklánění bolestnou píseň pěl
když došel jsem k bezedné tůni
u ní se zastavil
a na hladině tajemný obraz měl.

Oblonou nesl se ptak
bělostný jako anděl
a v duaném tom tichu jak před bouří
jen tep jeho křídel prostorem zněl.
Kosepjal křídla své šílenou touhou
prodehnutý radostnýa rozechvěním
podstoupit cestu tu bez konce dlouhou
by zvěstoval poselství nezvritřnánýa.

Poselství v činu
jen letět dál a dál
až k novému rozeznání
neboť jen v odvaze letu
je odměna otevření!

Vstáhl jsem ruce a zkropil si tvář
neschopen slova stál jsem tu němě
spatřil jsem vzdálenou jasnou však zář
a vykročil do budoucí slíbené země.

svět

Kráčel jsem snutnou, nevýslovně truchlivou krajinou. Z obou stran cesty táhla se pozdně podzimní, artovně slutá pole. Vitr rostácel tajemné postavy spředěné s jejich prachu v šilence tanci zrodu a zániku. Blednoucí tráva, vlnící v dechu mrtí jako tajemný symbol života, ohýbala se pod mým krokem. Kráky schýlené v děsném zadunění zahalovaly nahotu stromů. A strach vše objímající, dušně těžký, neutičující strach zněl prostorem a prostupoval vším. S tichým úsměskem plížil se krok za mnou, každým metrem vyvolával bolestivou hrůzu. Neutěšená, děsivá cesta! Jen z neznámé dálky přilétaly útržky radostné melodie, tajemné zvěsti naděje, klestící si cestu mračenou krajinou. Tóny té vzdalené hudby rozduchávaly s šilencou naléhavostí plameny touhy. Touhy jít a spatřit.

Shýřilo se k večeru, když vystoupil jsem na pozvolna zdvínající se návrší. Slunce se rozlilo po obzoru podobno vyhlašujícím plamenem, mšeíc, zamyšlen, vyrasíl na každodenní pouť. Nebe bez hvězd usínalo po dlouhém dni. A tu, v posledních papracích, spatřil jsem jasné ozářený tajuplný výjev, jenž rozechvél mne, aby struna nejněžnější neměla nikdy už doznít.

Uprostřed vyschlého nedozríného pole stál na pole do země zapadlý, starý klavír. Hluboké rýhy ve dřevě vracely vrašćitou tvář nad ní skloněného klavíristy, jenž obtížen břemeny věků nehybně seděl a očima pláčícíma pod bledou větru, upřeným v dál. Z pod jeho rukou rodily se tóny oně tajemné melodie.

Spodál ležel v prachu snhily kříž a strouchnivělá, rozpadlá rakev. Několik kroků stranou, dva muži, zahalení ve vlájící roucha, v neměnném rytmu kopali a vyharovali sem. Vedle nich zdvihala se z nebi vysoká hora, ale přivaly tónů vždy znovu a znovu zasypávaly vaníkájící hrob.

Zachvěl jsem se. Úsměv znovu prostoupil a s útržky melodie v srdci běžel jsem se zatájeným dechem zpět k městu.

LVV
VODRAKOV

.....

V jednom velkém rušném městě, bylo spousta banditů, podivných lichvářů, zlodějů, ale hlavně plno žalobců a soudců. Jedni se báli druhých, zalézali do svých domů, zavírali je na velké kovové závory a když někoho v městě přijel ně kdo navštívit, dívali se všichni malými tajnými špehýrkami a rychle si tvořili úsudky z takové návštěvy. Každá taková návštěva se všem zdála podezřelá, každý kdo ji stačil vidět si hned o ní dělal přesný popis, zapisoval vše do zvláštní knihy podezřelých, co se o ní domníval a koho asi navštívila.

Když se v městě narodily děti, bály se matky to komukoliv prozradit, utíkaly se svými dětmi do podkrovní a do sklepů a tam je schovávaly než vyrostly. Proto také nikdo nevěděl, kolik dětí se ve městě narodí. Neexistovala ani žádná matrika, jen jakási náhradní kniha v kovových deskách se zámkem, o kterou se v radniční věži staral muž, jehož oči se nedovedly nikdy přímo podívat, jehož ústa stále zůstávala bez pohnutí a v jakémsi výsměšném šklebu. Tělo měl poněkud shrbené, jak se zřejmě stále nakláběl nad knihou. Jazyk mu visel ze spodního rtu jako by chtěl už už odpadnout. Tento pán, jehož jméno nikdo neznal - a tak vzniklo jen spousta místojmen, jako škleb, křivák, žeřelezo, atd. - zapisoval do této knihy jména lidí, které sám ani neznal, která si častovky ýšlel, ale byla-li příležitost, brzy jméno někomu přidělil. Jakmile byl třeba soud a soudili bezejmenného, pan škleb otevřel knihu, vybral jméno, u kterého byly největší špinavosti a zrádnosti a vždy tvrdil, že dotyčný má jen toto jméno a činy předem vymyšlené mu přifkl též. Tak se pomalu zbavoval jmen a mohl jiná vymýšlet. Lidé se báli mít jména, protože by se tak o nich hned vědělo, báli se také zůstat beze jmen protože hrozila obava, že jim při jakékoliv příležitosti může být jméno přifknuto, a to i s činy a ty nebyly opravdu nikdy kladné.

V takové době a do takového města přišla jakási žena, sřejmě hodně z daleka. Již u první městské brány hlásila své jméno a dokonce jej dosvědčovala papírem, který sloužil asi jako doklad. Jedni se na ni dívali s nedůvěrou, druzí se ušklebovali a jejich škleb se přenášel z jednoho na druhého, až se dostal i k samotnému velkému šklebu. Ten se hned vypravil z věže radnice dolů do města. Prodíral se davem lidí, kopal do nich a odstrkoval zbesilou lidskou smečkou, aby se prodrál až tam, kde stála žena a s naprostou lehkostí a nevědomostí hlásila své jméno. Když ji spatřil, zarazil se nad její nebojácností a nad její odvahou, zvláště proto, že kolem ní pobíhali tři nezbedníci, jejichž oči jiskřily v touze udělat nějakou neplechu, někoho pokřádlit, a někým si pohrát. Uvízl však, než se škleb stačil vzhopit k vlastní činnosti, vypovídali už lidé jeden přes druhého jaký má žena původ a jaký je důvod její návštěvy i když o ní nic nevěděli. Najednou ztratila své jméno, ke kterému se tak hrdě hlásila a dostala tolik nových jmen až se jí začínala točit hlava. Děti se teď utíhly a přistoupily co nejbližší k ní. Držely se pevně její sukně, ale ještě pořád na sebe vyplazovaly jazyk, a šduchaly do sebe. Jenž se však zakalil zrak, už přestala vidět, zůstala bezradně stát a odevkávala co se sní bude dít. Všichni se snažili, aby jméno jimi vyřčené bylo zapááno a uváděli nesmyslné a špinavé důvody, proč tato žena navštívila jejich město. Škleb tedy kapsal všechny jména a všechny výpovědi. Zavolal dva žalobce a s těmi pak ženu odvedl. Děti jí odtrhnul, ale ty se stejně táhly za nimi. Potom zavedli ženu do jedné místnosti v přízemí radnice, a žalobci zůstali při ní, aby ji mohli obtěžovat a otravovat. Děti přitom musely zůstat na ulici. To už pochopily, že se něco děje a smích jejich ustoupil smutku.

Dlouho trvala doba, kdy žena s žalobci byla uzavřená dole v radnici. To proto, že Škleb vypisoval ještě jména a k nim přidával své svévlátní fantasie, zrádné a stupidní. Pak začal znovu číst seznam všech jmen a které bylo nejhorší a mělo nejhorší provinění, to zaškrkl zlatou tuškou. Pak vzal knihu pod paží. Byla mu najednou těžší než jindy, jakoby napsaná jména měla váhu a sešel dolů. Oznámil ženě její jméno a přečetl všechna provinění, která jsou hlášena proti ní. Začala se bránit, tvrdila, že ona už své jméno má, ale nic to nebylo platné. Žalobci i Škleb ji přesvědčovali, že její jméno je jiné, že je právě takové, jaké Škleb oznámil. Protože se ještě chvíli bránila, odešel jeden žalobce ven a druhý zatím otevřel okno. Z venku se ozval dětský pláč a křik, a tak žena ve svém zoufalství přistoupila na jméno jí určené. V tom okamžiku však byla obžalována za své činy, kterých se měla dopustit a odsouzena k doživotnímu žaláři.

Když procházela kolem svých dětí, vrhla se k nim jako by ještě stále nevěřila, hledala u nich ochranu a spásu, ale žalobci a teď už i žaláři ji popadli a táhli k městské věznici. Děti už zase nechápaly co se to děje, braly to jako srandu, běhaly kolem žaláři a v hravém poskakování si je dobíraly, kopaly do nich, dělaly dlouhý nos, vyplazovaly jazyk, ale to vše jen ze srandy. Vždyť to byli taky pěkní rošťáci. Žena je však už neviděla. Pro pláč úplně oslepla, už ani nevěděla, že má děti, které ji stále doprovázejí a netušila ani kam ji odvádí. Nevnímala svět. Až když byla vržena do studené vězeňské kobky, vyletěla ji duše z těla a ona se utišila. Cítila v sobě jen prázdno, nic víc, žádnou bolest, žádný žal, žádný smutek, žádné utrpení. Jen prázdnotu, která ji uklidnila.

Děti zatím stále stály před vězením, chvílemi pobíhaly nebo hrály míčem o zeď, ždouchaly do sebe a neustále se chichotaly.

Když přišel dozorce, aby je odehnal, klidně ho začaly kopat do píštěl a dokonce chlapeček se na něho vyčíral. Dívčata se smála a jejich smích se nesl hodně daleko. Jistě se donesl i do cely jejich matky, ale ta již ten smích nepoznávala, jen klidně seděla a dívala se na jedno místo.

Tu se však ztmělo až děti pojala hrůza. Teprve nyní si začaly vše uvědomovat. Volaly matku, doufajíc, že jen tak někam odešla. Když se na jejich volání neozývala, rozběhly se jí hledat. Prolezly domy, zahrady, všelijaké stavení a hledaly kde se dalo. Dlouho pobíhaly po všech krčmách a hotelích, po všech šantánech a všelijakých koncertech či představeních, ale svou matku nemohly nalézt. Tak se dostaly až k velikému cirkusu, kde bylo vše nádherně rozsvícené, kde se to lesklo a zářilo nejpestřejšíma barvama. Přiblížily se co nejbližší neboť chtěly vidět tu nádhru. Prolezly kovovou mříží, musely překročit spoustu provazů, až se dostaly do úplné blízkosti stanu. Odhrnuly velikou plachtu a před nimi se objevil úplný zázrak.

Kada ozdobených koní stála nehnutě. Jejich srst se leskla a postroj byl tak důstojný až to u srdce píchlo. Dětem to oslnilo zrak. Jak vyjeveně lačně hleděly na vznešený obraz. Přestaly se poždčávat a se zatajeným dechem civěly koní do očí. A koně se vůbec nehnutí. Byli v celé aróně úplně sami, nebylo tam jediné osoby, jediného tvora. Kdyby jim nevycházela z nozder teplá pára, jistě by si děti musely myslet, že jsou to jen sochy. Pak jak koně poslušně a důstojně stáli, tak i děti se teď postavily každý zvlášť a jejich pohled byl bez pohybu. Dlouho zůstaly v takovém stavu, až do té chvíle, než najednou zhasla všechna světla a všechny reflektory. Bylo pár minut úplná tma. Pak se uprostřed arény vzňal plamen svíčky a jen slabě osvětil prostor kolem sebe. Protože odtěkud začal foukat vítr, plamen se chvěl a chvěly se i stíny předmětů v jeho blízkosti. Jen ticho jakoby narůstalo to ticho.

Tu předetoupila před svíci zahalená žena, šla velice pomalu, pravidelným krokem, který spíše táhla po zemi. Vzala svíci do rukou a ta jí na malou chvíli ozářila tvář. Tu děti spatřily obraz své matky a všechny zároveň zvolaly: „M A M Ě !“

Jak to žena uslyšela, sfoukla svíci a její tvář zmizela v temnotě. Děti teď neustále volaly a tak ani nemohly slyšet jak žena opět odchází, stejně tak jako když přišla. Světla se znovu rozvítěla, ale koně už v aréně nebyli. Po zemi se jen válely zapomenuté předměty, jaké zůstávají po skončení cirkusového představení. Zbytky z klaunů, z kouzelníků, z provazolezců a z všelijakých jezdců. Pak spoustu papírků a papírů od čokolád a bonbónů, které se větrem pohybovaly z hlediště. Děti se jen zklamaně na sebe podívaly a za ruce se držíce odcházely. Teď už byla noc u konce. Někde v dálce jakoby prosvěcovalo světlo dne a mlha se povalovala nízko nad zemí. Děti byly za celý čas unavené a jejich krok se sunul stejně, jako krok ženy, jež zanechala před chvílí v cirkuse svíčku. Zakopávaly jeden o druhého ve snaze jeden druhého podpořit. Vyšly z města a loudaly se udusanou cestou. Když začali ptáci cvrčkat, dostaly se k malé bílé kapličce na kopci a tam si lehly do trávy. Rosa sice dosti studila, ale jejich únava byla velká. Když se probudily, nebyly už dětmi. Děvčata velice vyspěla a zkrásněla. Taký jim z tváře zmizelo trochu bláznovství a jejich výraz se stal vážnější, blížíci se dospělosti. Chlapec se stal velice urostlý, vysoký a i přes svou hubenost silný. A jeho bláznovství se přeměnilo v touhu a hloubavost. Sedli si do trojúhelníku a věděli že nastala jejich chvíle, kdy se budou muset rozhodnout, kdy budou muset opět navštívit město. Uvažovali zda je nejlepší jít společně anebo zda půjdou každý zvlášť. Bylo to těžké rozhodování. Znali město, věděli co je tam očekává, jaké velké břímě budou muset nést když v ně vstoupí a jaká nebezpečí jsou na ně nestrážena. Nikomu se moc nechťělo, ale věděli, že je jejich čas. A tak se rozhodla nejstarší z nich, že půjde první. Velice se s ní loučili a přáli jí lep-

ší pořizení, než postihlo jejich matku. Přislíbila, že na ně bude neustále myslet a že se nedá. Šla celý den. Slunce bylo vysoko, květy se pod jeho doteky prohýbaly, vánek příjemně lehtal a osvěžoval a vůně pevnášela mysl. Dívka šla odhodlaně s hlavou vzáru. A cestou přemýšlela jak učinit, aby nedopadla jako její matka. Co řekne u brány, když se jí zeptají co jí přivádí a jaké je její jméno. Přemýšlela, přemýšlela a když už docházela k bráně, rozhodla se pro lest. A když se jí u brány zeptali, co ji vede k náštěvě města, pohodila hlavou, pak se strašně podivila a řekla, že se diví. Zeptali se proč se diví. Odpověděla, že se diví, že se vůbec ptají. Jak se mohou ptát, když je přece tolik známá. Vždyť přece ona nejde vůbec na návštěvu, neboť v městě ji je odjakživa. Připomněla jim, jak ještě ráno s ní laškovali když odcházela projít se po lukách. Páni u brány si sice nebyli jisti tím co povídala, ale už se jí dále nevyptávali. Dostala se tedy lehce brancou, aniž vzbudila větší pozornost, aniž musela přislat že je bezejmenná či se jmenuje. Vznici se raději vyhnula. Prošla větší část města a v jedné zapadlé čtvrti si našla bydlení. Od této chvíle změnila své jméno, aby nebyla poznána. V této čtvrti si zařídila domácnost, v této čtvrti pak mnohem později, v podkroví či ve sklepi, rodila své děti, které ukrývala do té doby, než byly velké.

Zatím se druhá sestra trápila představou, že i její čas přišel a že i ona bude muset sestoupit do města. Bránila se mnoho. Mnoho vzpomínala na svou matku, vzpomínala její poctivost a její zkázy. Den ode dne odkládala odchod a večer snila o jiném městě. Čas se naplňoval a v jejím odkladu bylo nesmírné napětí.

Bylo krásné odpoledno. Seděla na lonce uprostřed pampelišek a pletla věnec, když tu kolem kapličky přejížděl vůz. Jakmile se k ní přiblížil, zastavil a z něho vystoupil muž. Přistoupil k dívce a dlouho se na ni díval. Chvilí odolávala, bála se vzhlídnout, klopila oči k zemi, ale pak přece jen upřela svůj pohled k muži. Byl krásný.

Celá se zachvěla a vztáhla k němu ruce. Nasadila si věnec z pampelišek a dala se mužem odvést. Ve voze se však otočila, aby ještě zamávala bratrovi. A pak už jeli. Když projížděli městem, chtěla u věznice pozdravit svou matku, ale muž ji varoval před nebezpečím. V městě vládne samá lež, samá zrada a přetvářka a bylo by lepší kdyby se tu ani nezastavovali a projeli conejrychleji pryč. Souhlasila tedy i když jí to činilo bolest. Dostali se až k velkému cirkusu. Měla radost, že se opět s tímto místem mohla potěšit. Vzpomněla si na koně, vzpomněla si na rozsvícenou svíci, vzpomněla si i na matčinu tvář. Toto je přece jen lepší místo, než místo přímo ve městě, utěšovala se. Tady nejsem ve městě, ale nejsem také tak daleko od něj, abych se tam jednou nemohla vrátit a navštívit matku a sestru.

A tak se v cirkuse připravovala veliká svatba. Vše bylo parádně zdobené, světla zářila víc než tenkrát a koně byli nejen ozdobení, ale i osedlaní a na nich seděli jezdci.

A tam nahoře u kapličky přes den svítilo slunce a v noci vyšel měsíc se spoustou hvězd. Chlapec, zasněný, procházel lučinami a poznával plody země. Jeho čas nepřišel. Nemusel se tedy obávat, že i on bude muset sejít do města a tam být. Jeho čas už byl. Proto nemohl přijít. Jeho čas, to bylo místo na hoře, na kopci u kapličky. Někdy však přece jen za noci scházel do města před věznici, chvíli rozmlouval se svou matkou, ale pak se rychle vracel zpět, než se strážé u vrat probudil. A tak mu zůstalo jeho pravé jméno, zůstalo mu slunce, ale i spojení s městem, ve kterém nemusel žít.

HALL'S

THESE

*****

ON

stoje mírně rozkročen
v chladivém větru noci

NAHÍRAL

opatrnými tahy rukou
v průsvitných vesmírných nivách
křehké krystalky hvězd

a zrakem

uvyklým čítat sobě
v jemném tkanivu Bytí

omýval z nich
časem navrstvený prach tvaru

ABY

do nádob hliněných
tak dlouho na kruhu bolesti
vytáčených

MOHL

pohyby pomalými

UKLÁDAT

křišťálové vřetónko Božství

MAKING

MAKING

*****

" Navždy,nikde víc."

Otočen zády již mnoho let,
nebylo nikde nic v neznalé skutečnosti iluzí.
Míra souznění s krásou byla pod skalnatým
horstvem hebes, skýtajícím lebeční prostor
blouznění, prázdná.

Až jednou se v řečišti myšlení vodních proudů
počal objevovat v bázni posel samoty s hořící
loučí světla.

Procházel krajkovou místností těla semknuté
přírody, která mu byla z počátku nesmyslnou
milenkou se studenými prsy pomíjení, zahalenými
sněžnými šaty, jimiž v samotném pocítění tohoto
okamžiku mého uvědomování, přelétává bílá vrána
nesoucí osvětlující poselství strachu vnitřního
neštěstí, že sešli jsme se navždy v lásce a v
lásce, že chceme zůstat.

Koma naplnění doteku je však nesrozumitelnou
hudbou vesmírných dialogů člověka s člověkem,
a tak posel hledá čehosi svého z minulosti, aby
seznal budoucnost, ale nalézá v přítomnosti
jen omleté oblázky plynutí.

Čas však roste a prohlubuje studnu a pozvolna
se plání stmívá a v červácích studu nastává
prastarý strach droboučkových smrtí divadelního
kolosea navracení vzpomínek zimouřivé pláň
nad nichž nastává vždy tiché procitání za
milostným podzimem jara stěhování.

Blížkost prolínání nekonečného nekonečna se takto
střetává v bílém kotouči svatební kytice
měsíčního milence ve fantaskní myšlenku, že jsem
již zemřel, a že jsem.

Cít studených stínů siluet myšlení je úkrytem
pro takto osamocené navracené vlatovky
zraněných křídel, naříkajících v zimě větru
polovyhaslých ohnišť nešťasté sestry hledání, že
neodletěly již pryč, pryč z tohoto světa
vraždícího nevinna jehnátko na nedělní stolování.
Jejich hnízda jsou často vylupována, že připomíná-
jí vypoulené očioběšenců, bez vajíček, zárodků
zákona roztráštěného po kamenech znamení,
vklíněných v hradební sídel vládců hesel v
nepochopitelné otázce otázek, rozséváče smrti.

Posel je součástí všeho, velekníže
ducha duchů neznámých asociací kosmických cest,
nesoucí louč neviditelného světla.

Jde neustále výš písečnými přesypy vod vizionář-
ských pouští do hlubin seřazených odpovědí.
Jde oněmně ztrátou vědomí v syntéze své plnosti
bytí. Je pokrajem dvou zhlubinělých světů
mezi nimiž sídlí volba mého vnitřního svědomí
přítomnosti.

Vím, že držím-li se koloběhu času svého hada
nejasného žití je vše lží, a tak i když hledám
opory slov dítěte mlčení, slyším předem dva
schizofrenicky dislogální hlasy: jeden tlustý
jako prosba a druhý tenký jako odpověď.

Scházím tedy v nevyslovitelnou bolest ostrova
mlčení, kolem nějž tančí korybanti křiku svůj
svůj rej moudrých zvěstí.

Je nabízivé splynout s nimi ve vířivou
disharmonii karnevalového pathosu opojných
radostí.

Posel jde ale dál bez víry řekou poznání, naplněn
utrpením svého vědění.

Astrální okamžik padající hvězdou rozhřešení je
v konci, a proto vyklouzl ze sítí rybářů nebes,
kauzální ruka minula jeho smaragdové srdce proz-
řetelností, vzdánlivých, nikým nekontrolovatelných
milostní propadnutí v bezbřehou nicotu něco
zbytečného naprosto vědět.

Život je však křižovatkami neustálých nadějí,
neznajících zastávek u hrobů pro ty, kteří již
jednou vyšli vstříc svého objetí Zřetelnosti,
a tak sladěné zápasy zvonů utrpení otevírají
umírajícím neznalé pokladnice životů.

Žalárníci, bičující krysy všeobecně zavedeného
po ádku, neznající nic než potravu a souložení,
ude ují kameny v tváře a tak nevědomě odlupují
někdy masek zkrabatělého srdce karmy, zdírajíce
ad futurum veškerou špínu z něžných těl
putujících.

V propadání se vzhůru, již ale skoro nic nezabra-
ňuje poznat samotnou pravdu hlubinných zápasů
duše, kde zraňující slepota je zrakem touhy,
nesklonit se v berlách pokory na místech, kde

mnou v zoufalém největším na kolenu křesiti,

žnebrajíce spásu.

Dostáváme se hloub stářím vody až k té sné hladině, kde již jen hmotální potřeba nás poutá k vzduchu.

Ztratil vše co měl, je úplně sám, rozbodán mnohostí hřebů lásky, jež posbíral chodidly pomoci. Magmanální zápas duše vykřiknout absolutní zpověď je spermickým úderem předzvěsti věčnosti v hejnech pegasovitých ptáků, lámajících se v křivkách o útesy přeplynutí.

Svádí se již v místní šílenství, které je podobné ohně, tvořícího bytost v chlebové peci.

Plášt vnitřního štěstí otevírá samotu.

Dokonání uvědomění vod obklopuje jeho tvář ocelovou pečetí hrůzy ztemnělého slunce otce.

Není již jiné cesty, dal vše i svou bolest ve světlo svíce stromu, jehož zasadil obnaženými prsty krve v nepřístupnou skálu Prométhea.

Zanechal šlápěje tušení pro slepé, dospěl ve věčnost, kde pravé slunce usíná, poutník duše, uléhající v lůžko křídel.

Každý jinak,

ale on pocítil milostnou dlaň, to nejpřirozenější co člověk opomíjí v denních zázracích ~~duše~~ vnitřního života.

Ona ho oslovila a motýl citu mlčení kamenného srdce vzlétl vzhůru, ústy lásky bratrství.

Dívka, nejbližší podobenství v srdci milence k hledanému byla tím jabloňovým květem, jenž otevřel oči sebezločinci a pansubastrální objetí vylovovalo evangelium imanentního poznání Zřetelnosti.

Bytostný sen počal v lásce k lidem, jimi zhrůzně-
lá, kdy prostoupením své řeky se překlenu-
lo, nešť stí žít citem a samo v sobě se zrodilo

nešť stí žít citem a samo v sobě se zrodilo
vmlčení promluvení ve věčnost dvou takto osvobo-
zených bytostí od remaniscencí v naprostnost
spojení početí přítomné skutečnosti o náležitosti v
lásce. Vevšem bylově z pouhý jedné mylenky potolikér
émutování ve lesnou vzletnou imarností dotvoření bylo
slyšet ve vesmírném dechu růžovýchopísků zjevení hotaj
emství hvězdných prsů ronících pramenů kamléka milosti
pro maličkého boha.

Žádej si vždy nemožné,
protože možná
si žádají slabí lidé.

Balada noci

*****

Tato slova vznikala z mnoha hodin mého
šťastného život, kdy jsem osamocen
v temnotách vedl podivné rozhovory
monologů s měsícem, který měl pro mě vždy
stejnou odpověď.

Žledej mě ve dne.

Vězení není tak obrovské, že bys nedohlédl
konce.

To jen Ty nechceš vědět.

Balada není ničím novým,

balada je dnem i nocí,

balada je tisícovým opakováním

tajemství jednotnosti,

a přesto

je to již od počátku početí nebytný

koloběh dvou balad:

Balady dne, kdy vládne osvětlnost slunce

Balady noci, kdy vládne prosvětlnost

měsíce.

Myšlený protiklad rovnováhy souznění

v ech protistojů tohoto světa,

jakási kutálení jablečné mince,

kterou se snaží každý otočit na bříško,

aby uviděl druhou stranu,

ač její nahá blankytnost dveří

je ve své milostné podstatě rovná.

Mince je vzdánlivě lidmi rozkrojeným

jablkem,

ve věčné otázce,

na dva zbezpečnělé břehy

mezi nímiž proudí prochladlý pruh
stíbit neviditelného tónování vítání.
Kedýstěm se brodí zpívající bloudivci,
zasnání lidé dlouhých okamžiků
bez domova,
jež s ve svých vzletných myšlenkách dohra
neustále ptají:

— am proudí řeky smutnou krajinou snů,
doprovázen k ikem otáček,
věstících světu zkázu.

Baladistnost jejich zpěvu
je zoufalou metaforou naděje.
Sákonný mlén se ale otáčí neustále
přirozeně,
nelze se mu vyhýbat.

— tak pomalu, jakoby nechtěl odchází i dnes
znova den
a nastává noc.

Černočerná chůva,
zázrak,

kdy toužení se rozchází v tmách
na světlo stíní teskného pomnutí
zraněných zvoncek vítin,
klonících se k západu žhavé koule,
v níhž se mihotá most nepochopitelného
staívání,

bolestný p echod mezi sluncem a měsícem
duševního procitání.

Bož p istává v noční přístav
jiného plynutí života,

kdy t lo napolo spí a jen duše bdí
ve spojení uch cest.

Objevují se věci v kráse

— e dne neviděné,
jara nových údolí,

ker jsou většín lidí skryt.

Noc je pravou baladou,
harmonizující branou již se kráčí
v přítí den,

ale toho do ní lidé nechápou,
nemajíce náruče noce.

— oční lidé si s denními noc nerozumí,

nemají si s nimi a kam povídat,
pokud nežijí v lásce.

Obě balady jsou blizoučko sebe
v nesmírné vzdálenosti

vklínějí propasti.

Přejít z jedné do druhé balady je velice
těžké

ač most je formou tolika bolestného
porozumění a odpoutání.

Jenž vypráví nápisen pilíře
se zrodil v temnotě.

Je dítětem noci

odpután od radosti dne.

Sebevražedný básník, blondatá holčička
poznánek

plující nekonečnou ondolou
spící světlem.

Pouhý sen, zarazený dýmek meteóru,

který na okamžik ozářil oblohu,

aby na věčnost zapadl do nevidna.

On tady, ale již byl

a tak se nemůže stát, že by někdy nebyl.

Tráčí noci

malý princ a růží,

stále dál k baladě,

která ho láká něžně do své náruče,

v které ho od všeho zlého ochrání,

která mu zjeví svá tajemství,

On však nechce,

on miluje obě

a tak jde zmloušeným nebezpečím

zvláště těch středů sám,

brodící se proti proudům stálým

a nebo splýváje za dětského svítání.

Hedvábní je ani jednomu břehu,

oba jsou tak klidné, že nemohou nikam vést.

Pouhí po čase

po malinké chvílce na víře,

kdy by se mohl v klidu nadechnout

a odpočinout se.

Vždyť dýchá jen v době mezi baladami,

jež je nejkrásnější.
Nikdy se jí nebude moci nabažit
je tak strašně krátká
a tolik málo bezpečná.
Přitahuje všechny bloudivce, kteří se
nemohou u ničeho zastavit.
Naštěstí je blíže noci,
temnoty, jak je osvětlena,
jsou, možná madonou a drobným úsměvem.
Bloudivci jdou vždy sráženi ztajenými
proudy,
nikdo neví hodiny,
kdy se ponoří v hlubinu a nebo vystoupí
na jeden z břehů.
Nelze jíti nekonečně krásou,
byť tak krátkou,
však něco jde,
něco láká nemožné,
někdo hledá most mezi sluncem a měsícem,
a tak se on stále více noří
a za chvíli sbohem
na stále světlo chaloupky sbloudilá
labuť.
"važte mu křídla, letí příliš v temné
obloze."
Nechce ve své víře ničemu uvěřit,
miluje,
nemá jít ve svém srdci místa
a bojí se přílišného světla.
Bloudící blouznivec,
jež vystavuje své hrdlo rdoušení,
vzletní samotného odpoutání mysli
v nedokonání za prahem konce.
Je trochu blázen,
touží v toužení obejmout celý den a noc
a pochopit nesmyslnost,
stále doufající.
Povídá si s nočními lidmi o náboženství,
navštěvuje sklepení, kde bledí diskutují
o filosofii,
ale on je jen sivou holubicí,
toužící po lásce,

Po měkkém doteku rtů, tak pomíjivám oproti
obloze.

Vzbuzuje úsměv

je zakázaným dítětem

příliš slabým a samotným ve své síle.

On, tichý trestanec svého poznání,

své nezkrutné vůle být svobodným a hřebcem

hor,

ovládajícím neúnavně dnem i nocí

v svéjich kaštanových hřívě,

vlažící mu v prstencích hvězd.

Samotný bláznok, proclitající stálou,

daleko od lidí,

bdící sen noci,

skrýjící se v noci volnosti nebes,

jenž denně umírá a nadějí svítání.

Stavitel nejkrásnější krásy světa,

pracovní se všelohou nohou

ze slunce a světlosti v mládeži

prosvětlost

a nespánek

všech skutečných pohádek.

Svět je mu ale vzdálen v pohledu balad,

kde v uplynutí plynou bratři a sestry

k jednomu ohni.

Toulavá píroha je tou sestrou poznání,

milostná obloha bratrem citu.

Vyjďme tedy ze svých domovů

v pouť za baladou noci

v slunce dne.

Vždyť chodit cestou slov je neomezená

narnost,

nikdo proutě najde píet,

nikdo slovům pochopí jen po noční návratí.

Podávané tajemství jsou nadosah ruky

jen se musí správně uchopit,

aby nesjel had,

falešná láska namlouvání,

že jsi tresten

a neuctí tě v kolébku šipkové lásky.

Musíš jít až do úplného státního ve světlo.

Balada je dotýkající se budoucností,
zahradou odjinud,
lilii sklánějící se v tanci k polibku,
sestičkou smrti,
ochraňující tě stále v pokračování,
vždyť se nelze zastavit v půli cesty.

Budeš-li tedy znova sám a nešťasten,
nevzlykej
a vzpomeň balady hvězdy noční jistoty,
vždyť vždy se můžeš projít.

Ukudivě,
je u tebe balada
a nebo si ještě sníš v modrém svítání.
Posílala už někdy štěstí z blízkosti,
spojíš tedy své křídla s mými.
Doplujeme ?
Ano.

Vždyť kdyby ^s ~~by~~ chtěl dospět všechny
problémy ~~noce~~
už by ^{už} ~~by~~ ^{by} neprobudil.
_{SCS}

MAXIM

D
U
R
E
N

////////////////

Nevyslovovat BOŽÍ jméno nadarmo zn.nevyslovuj nikdy BOŽÍHO jména bez nadšení.

Lidé,kteří příliš milují život se brzy stávají milenci smrti.

Ideál rozumu-rodit pronikavé myšlenky.Ideálem srdce chovat v sobě hluboké city.Ideálem obou-vytvořit společnými silami pevnou a vznešenou vůli.

Nalézt už v tomto světě a životě splnění svých ideálů svědčí jen o chudé fantazii a nízkosti ideálů.

Žádná lidská moudrost:ani věda,ani filosofie,mi není sto dát vnitřní jistotu i odhodlanost ke všemu,co me očekává v budoucnosti,jako prostota přesvědčení,že jsem každou chvíli v rukou BOŽÍCH.

Hodnotu člověka poznáš dle toho pro jaké hodnoty žije jakým hodnotám obětuje svůj život.

Jsi smuten,že vše nedopadlo tak,jak tomu chtěl ? Bláhovče,buď rád,že dopadlo tak,jak tomu chtěl BŮH.

Náboženství je srdci tím,tím je filosofie rozumu. Náboženství je filosofie srdce.

Bravrost bez věcně,jen znechucuje mravnost.

Víra v BŮHA,která neprošla očištným ohněm negace a skepse slouží jen naší vnitřní spokojenosti.

Slabí se obyčejně utěšují slabostmi silných.

Metafyzika a tvorba.Popírat nutnost metafysiky a její oprávněnost,znamená popírat nutnost a oprávněnost tvorby vůbec.Neboť metafysicky tušit anebo poznat svět dosud neprojevených podstat a zákony nad ním vládoucích,je nutné právě pro vytváření

vyšších budoucích realit-zjevu tohoto světa, které teprve projevené stanou se obsahem vědy. Neboť co je vlastně tvorba ? Nic jiného než projevení dosud neprojeveného, než realizování ideálního, než zesmyslovění nadmyslového či zkrátka než zfyzičtění metafyzického.

Lidství cílem mravního jednání ? Copak může být pro hlubšího člověka cílem něco, co je pomíjivější. A i deál lidství je stejně pomíjivý jako člověk vůbec.

Transcendentní : incidentní. Myslí se, že by bylo výstižnější kdybychom místo starého pojmu „transcendentní“ používali slova „incidentní“, neboť onen svět duchovní svobody, svět podstat, duchů a Boga, který Platon a Křesťané promítali do nějaké vzdálené nadhvězdné říše „na nebesích“ je v nás, v našich hlubinách.

Pojem substance. Nevznikl pouhou abstrakcí jak říkají pozitivisté, ne rozumovou abstrakcí, ale bezprostředním pocitem anebo vnitřním vnímáním oné substance v nás. Pojem substance vytvořili myslitelé, kteří -jak říká Schopenhauer - mají schopnost všechen ten měnivý svět vidět jako něco snového, neskutečného, tedy myslitelé, kteří jsou takřka slepí pro všechnu tu rozmanitost a měnivost světa zevnějšího a vidí ve všem „Vergänglichem nurein Gleichnis“ tj. vidí všechnu tu měnivost světa substancionálně, apriorně bez nějakých aposteriorních za konkrétního světa abstrakcevytvářejících myšlenkových pochodů. V tom je podstatný rozdíl mezi herakleitovským a parmenidovským typem filosofa, anebo mezi typem anglofrancouzským materialisticko-senzualistickým a německým idealistickým.

Substancí je tolik, kolik je bytostí. Ale z jedné pra-podstaty pocházíme.

Milenci a láska. Milenci se mylí domnívají-li se
že láska tu je jen kvůli jejich štěstí. Ne láska
náleží milencům, ale milenci lásce. Milenci jsou
pouhými oběťmi hořícími krátký čas na oltáři
lásky.

K metafyzice lásky. Usmilování třebaže jsou tělem
v tomto světě, svým duchem však prodlévají z velké
části na onom světě: ve světě absolutních hodnot,
ve světě ideálů. Tamtéž prodlévají duchem i „tvů-
rčí“ lidé. Vidí tento svět, transcendentálním
zrakem.

Příčinu sociálního zla nehledej v pověrečných
strašidelných formulích a samotných systémech a vůbec
nehledejme příčinu niso sebe sebe, ale v sobě,
ano vždy především v sobě samých. Změní-li se
všechna ostatní svět, my-li však zůstane jací
jsme, pak nic se vlastně pro nás nezměnilo.

Zločinec je nemocný ne svou slabostí, ale svou
silou.

- - - -

vybráno z knihy   Sentence a reflexe

Píseň o Frapísni

V mé hloubi jakás věčná Melodie zní
jak v polární noci záře půlnoční
je tak mysticky krásná, jakby andělé ji hráli
však celou ji neslyším, vždy úryvky jen z ní.

Ta Melodie se jak měsíc v mračna hálí
a ve dne v noci mě jak žhavý uhlík pálí
zvlášť když si nemohu na ni vzpomenout
když v hluku světa tichne a mizí někam v dáli.

Však někdy do mne vjede jak elektrický proud
tu bytost má ní vzplane náhle jako troud
i přál bych si v ní shořet celý tělem duší
bych ji vysvobodil z těchto jejích pout.

Leč marně její rytme na dvěře úst mých buší
marně ji táhnou ven mé slabé lidské uši
marně ji shazují na pomoc lidská slova
ten orel neprojde mou malou škvírou maší.

Ne, marně se pokouším ji zpívat zas a znova
můj hlas mi přápadá už jako smutná sova
jež nočníma svýma skřehotem chce zpívat píseň dne
zatím co z dálky Dne zní píseň skřivanova.

A z těchto pokusů vznikají písně mé
jež smutným jsou ohlasem té Písně jediné
té Frapísně, jež zní z mého nehlubšího nitra
a k níž se každý verš jak klas ku slunci pne.

A pokaždé si říkám: když dnes ne pak snad zítra
a přilétají písně jak šerá zimní jitra
sotva se rozední už zas se v nich hned strčí
a dosud ta Frapíseň v svých písních nezasvitla.

A tak po každé písni to dál v mé hloubi zní
nosím to už v sobě jak sémě šílenství
jan o ní, jen o ní má slova stále sní
a aniž ji zazpívám, vím zmiznu z světa k ní.

Člověk je sám

Člověk je sám jak země ve vesmíru,
kolem níž prázdno zeje v širo-šíru.

Jen z nesmírných dálav se třpytí hvězdy jiné
aniž jedné k druhé přiblížení kyne.

Jak nezborná zeď je temná propast dělí
jak bledé odsouzenec zdi jich úzké cely.

A jedna na druhou jen chladně, cizí hledí
slova pochopení z nich k žádné nadoletí.

Každá uzavřená do své sféry kruhu
nerozumí ani nejbližšímu druhu.

Každá nad ostatní staví vlastní osu
každá osamělá nese vlastní osud.

Zatím co jedna srší zářem mládí
a druhá s pevnou károu své mužné boje provádí

Třetí již umírá, pustne, chladne, chabne
na čtvrté sejí už krátery jen chladné.

A žádnou nebolí, že jiné umírá
jen když jí se brána života otvírá.

A žádnou netěší, že jiné jásá, vzkvétá
když jí už k sániku tlačí její léta.
Každá pluje sama od zrození k smrti
v oceán Věčnosti, jenž je všechny zhltní...

X

Jsi sám, jsi sám, jak v širém kosmu hvězda
kolem tebe propast a k jiným žádná cesta.

Marně hledáš druhá, jenž by chápal tvoje touhy
marně pochopení hledáš záblesk pouhý.

Marně voláš po kom, koho radosti tvé těší
na všechny tvé zájmy se nuda jiných věší.

Narad voláš po kom, komu smut tvůj je též smuten
Jsi sám, jsi sám, jsi sám ať vesel nebo smuten!

Sám ve svém zrození, sám i v umírání
sám s svou nenávistí, sám i v milování.

Sám s svým tělem, duší, slabostmi, silami
sám se svými hříchy, sám i v svém pokání.

I v kruhu svých dětí jsi jen osamělý
sám jsi v lůně matky, sám v objetí ženy.

Jsi sám i v jednotách sám uprostřed přátel
vždyť každá jednota je jen vnější nátěr.

Sám také v šílenstvích davového hnutí
vždyť každého do něho vlastní nouze pudí.

Pohádky jsou řečy o jednotě národa
vlastní bratry kloda závist a neshoda.

Báje jsou i řeči o „kosačickém bratrství“
jame vzájemní lupiči, vrahové a dravci !

Člověk, dravec dravců se živí smrtí zvířat
pro život zvířat zas musí tráva zmírat

Rostliny pro svůj růst hltají nerosty
tak se požírá se chutí bez milosti.

Každý výkřik života roste jenom z cizí zkázy
každý výkřik smrti jásot doprovází...

X

Zatím co jsi stavěl zásky svého štěstí
neviděls nešťastných pomstychtivé pěsti.

Neviděl jsi slzy, v nichž omývals svou radost
neviděls mrtvoly, z nichž sílila tvá mladost.

Proč tedy naříkáš, když na jiných je řada
když štěstí jiných tobě ukázalo záda ?

Proč jsi nenaríkal, když tys drtil jiné ?
Proč tehdy neviděl, jak štěstí bláznů žije ?

Tehdy ses nedíval, zda s tebou jáss každý
tehdy jsi jen jásal nad oběťmi své vraždy.

Proč teď tedy žebráš o drobečky lásky ?
Proč teď trápíš jiné slzami a nářky ?

Odejdi ! Schovej se ! Což nevidíš ? Jsi sám !
Svým pláčem nepohneš nikoho ku slzám !

Tvé bolesti a nářky každého jen nudí
i když mu na tváři lživou soustrast budí.

Ach nedej se smutnými slovy jiných zmásti
v hloubi je každý rád, že nemá tvé strasti.

A i když prožívá kdo upřímně tvou bolest
co pro tebe víchr to pro něj jen šelest.

Co pro tebe úder, jenž ti život zničí
jiné trochu ohně a hned se pak zas vztyčí.

Co pro tebe smrt po těžkém marném boji
pro ně jen škrábnutí, jenž brzy se zas zhojí...

I

Jsi sám, jsi sám jak ta zem ve vesíru,
již jen SLUNCE BOŽÍ dává sílu, víru.

Na cestu

Proč přicházíte na svět, vy nepozvané básně?
Pro koho vás píší? Snad jenom pro sebe
snad rodíte se pozdě či snad příliš časně
snad jste jenom zřídka osudem prokleté.

Na vaše družky, dcéry jiných otroč
čekají houfy na všech nádražích
a když vystupují vzáá jim kdekdo poctu
a na tváři rodičů tloustne pyšný smích.

A zatím co svět vítá ony primadony
já odstrčen do kouta vám sám jen mávám vestříc
tak smutný je váš příjezd, tak sýdlivý, tak skromný
jak popelky z venkova když vítá chudý strýc.

Vždyť z tamtoho houfu si nikdo vás nevšimne
nikdo nemá radost z vašeho příjezdu
nikdo nepohládí chvílí vás upřímně
a tak nevšimuté se díte na cestu.

Na cestu do žití, na cestu do světa
na cestu: krátkou? dlouhou? kam?
Bude vaše cesta stejně snad prokletá
jako je váš rodič? Tak se často ptám.

Je možná, že do světa se vůbec nevydáte
snad jste jenom děti mrtvě zrozené
snad než vyrazíte padnete snou státo
než vás v světě každý od vrat vyžene.

Ale možná také, že vás lidé přijmou
a blahosklonným a vlažným úsměvem,
křechou vás, zívnou, pak vezmou knížku jinou
a tím bude váš osud navždy odhaven.

Ach osud ten by mne nejvíc bolel ze všech
raději ať po vás nikdo nesáhá
radši jen zůstanete jak můj tajný povzdech
jenž bříbě života mi násti pomáhá.

Neb vy jste má modlitba, vy rozhovor mój s BOHEM
a i s vlastní duší v chvílích nejtěžších.
Modíte se tehdy, když BOŽÍ svatý Oheň
rozžene svou jiskrou žil mých rudý lín.

A v tom je též váš účel, aby BOŽÍ plamen
jenž ve mně plá se vámi přenes na jiné
by duše, jež vás přijmou poklekly před lánem
v chvílích, kdy duch jejich znovu procitne.

Ano v tom je cíl váš, abyste křísily
duše, které mrtvé spí po staletí
vdýchaly jim do plíc kyslík své posily
a snímaly s jich očí temno zakletí.
Však i kdybych věděl, že jste na to chabé
rodil bych vás stejně jak to činíš dnes
neb tryskáte ze mně jako když krev kape
z žil, kterou pouští ranhojičův řez.

Musím vás vylévat i když žádný účel
nemá vlastně toto krveprolití
váš rytmus by mi v hlavě bučel, tlouk a skučel
dokud by svůj průchod nemoh najít.

Proč vás tedy píí? Pro svět ? Či pro BOHA ?
Pro sebe či pro vás ? Nevím, nevím sám.
Vím, že než vás zrodím chodím jako mátoha
a je mi drobet lépe, když vás vyspívám.

